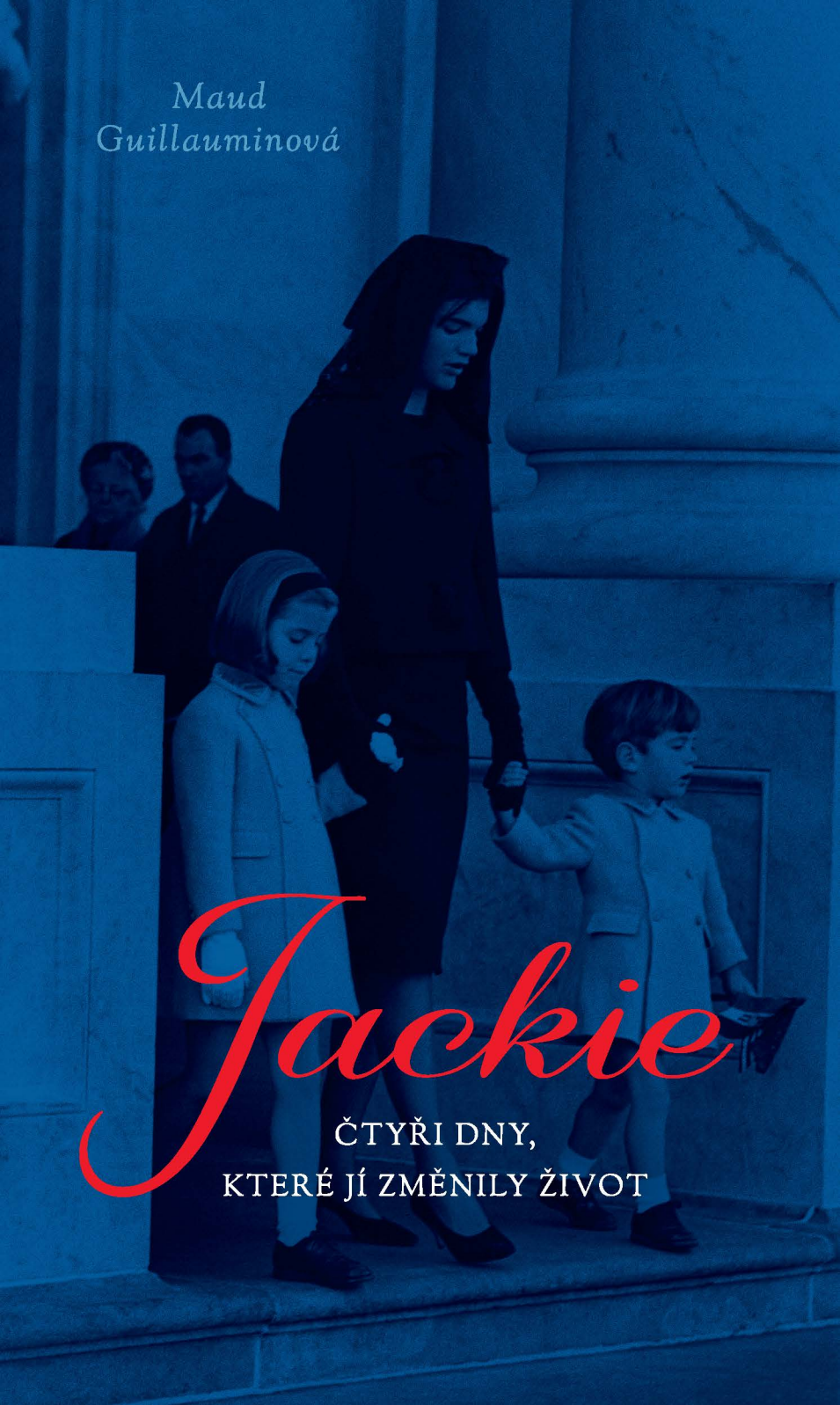

Maud
Guillauminová

Jackie

ČTYŘI DNY,
KTERÉ JÍ ZMĚNILY ŽIVOT

Jackie

ČTYŘI DNY,
KTERÉ JÍ ZMĚNILY ŽIVOT

Maud Guillauminová

BOURDON

Copyright © L'Archipel, 2017
Jackie, les 4 jours qui ont changé sa vie
Copyright © Bourdon, 2017, české vydání
Copyright © Zuzana Tomanová

1.

Růžový kostým

Všichni jí to říkali.

V Texasu bývá v listopadu ještě příjemné počasí. Toho 22. listopadu ve Fort Worth blízko Dallasu ustal déšť a vysvitlo slunce. Přes husté záclony hotelového pokoje Jacqueline Kennedyová pozorovala blížící se dav, aby zjistila, co si má vzít na sebe. Pánové mají lehké svrchníky, dámy sáčka a sluneční brýle.

Rozložila na postel dvoje oblečení: kabát a kostým. To dělává, když se nemůže rozhodnout. Na oficiálních cestách musí být elegantní a cítit se pohodlně. Co si má vzít na návštěvu Dallasu, která je tak důležitá pro jejího manžela, Johna F. Kennedyho? Vsadit na originalnost? V tom případě by se úžasně hodil leopardí kabát. Je vidět zdaleka, což je rozhodující při cestě, kde se setká s veřejností. S tříčtvrtečními rukávy první dáma Spojených států ráda nosí dlouhé černé rukavice a měkký klobouček, bonbonek, kterému se říká *pillbox*. Rafinovaně elegantní. Možná až moc šik pro texaské venkovany?

Vyhrál růžový kostým.

Veřejnost ovšem už zná toto klasické a veselé tvídové oblečení s širokým tmavomodrým límcem, brávala si je často při oficiálních příležitostech. Naposledy před čtyřmi týdny v Bílém domě, na hosty z Rádžasthánu, džajpurského maharádžu a maharání. Tentokrát Jackie

kostýmek doplní tmavomodrou halenkou, která pod velkým límcem nebude téměř vidět.

Není moc brzy na stejné oblečení?

Proč ne! Předpověď počasí je příznivá, kabát nepotřebuje. Ten růžový kostýmek vypadá jak od Chanela a John ho má rád. Koho by napadlo, že jde o obyčejnou kopii? Koupila si ho ve vyhledávaném newyorském butiku Chez Ninon na Park Avenue. Kvůli rozpočtovým omezením. V Bílém domě ji varovali: v tomto předvolebním roce nesmí vyvolat žádný finanční skandál. Už si vyslechla kázání, že moc utrácí za luxusní zboží, a má zakázáno skupovat modely francouzských a italských návrhářů. Během kampaně se musí omezit pouze na oblečení *made in USA*. Pro Jackie, která si z elegance udělala životní styl, je to utrpení. Naštěstí má mezi neoficiálními poradkyněmi svou sestru Lee Radziwillovou a Dianu Vreelandovou, módní guru a šéfredaktorku *Vogue*, které se znají s Ninon. Její obchod dělá překrásné, navlas stejné kopie modelů velkých francouzských značek, dokonce s jejich souhlasem. Jako tenhle malinový kostým Coco Chanel! A je neuvěřitelné, že podnik Chanel dodává komponenty: žerzejové nitě, knoflíky, podšívku... Nádherná kopie za 1000 dolarů místo 10 000, které by stál originál.¹

Sotva se Jackie oblékla, ozvalo se zaklepání. Clint Hill, její věrný osobní strážce. Je půl deváté, proč tak brzy? Je pravda, že John už přes půl hodiny zasedá s členy obchodní komory v přízemí, v obrovské jídelně s lustry z třicátých let. Prezidentský pár strávil noc v tomto hotelu ve Fort Worth, čtyřicet minut od Dallasu, jen proto, aby se do již beztak nabitého programu vešlo i toto setkání.

1. Karl Lagerfeld prohlásil: „Je to kopie. Máme veškeré důkazy.“ (Style.com/Print, version avril 2013).

Na hlavu státu osobně se přišli podívat místní balíci v nedělním, s texaskou kravatou a nezbytným stetsonem.

Bezpečnostní agent Hill jí vysvětlil, že na ni dole všichni čekají. Radost z toho neměla pražádnou a odmítla, nebylo to v plánu. Clint Hill prohlásil, že to bez ní nepůjde. Oproti zvyklostem totiž hosté za tuto snídani zaplatili – trik, jak naplnit pokladnu demokratů, než vypukne kampaň. Jackie to ví... Měli by si to tedy za své peníze užít. Upravila si účes a sešla dolů.

Vešla za všeobecného potlesku, celá v růžovém a s legendárním bonbonkem na hlavě. Součástí klaky byl i prezident. Jakmile měl JFK první dámu po boku, bleskurychle zopakoval svůj oblíbený vtíp ze státní návštěvy v Paříži před dvěma lety: „Jsem muž, co doprovází Jackie Kennedyovou...“ Jacqueline dělá hotové divy, i v Texasu. John se vyzná, umí hrát divadlo. Věděl, jak zareagovat, aby si nemusel nasadit kovbojský klobouk a boty, které mu u řečnického pultu předal zástupce obchodní komory. Pozval přítomné do Washingtonu, tam ho uvidí v texaském oblečení! Ví, že kampaň je jedna velká show.

Tady show musí trvat celých dvaasedmdesát hodin, tři dny u těch nenapravitelných jižanů. V podstatě to pro Kennedyovy není žádná zábava. Jako předkrm prezidentovi poradci naplánovali první zastávku v San Antoniu a v Houstonu, dnes ráno toto setkání ve Fort Worth, než přijde největší sousto – Dallas.

Jackie věděla, že to vypadá na komplikovanou návštěvu. Minulý měsíc tu házeli zkažená vejce na jejího milého přítele Adlaie Stevensona, amerického velvyslance v OSN a bývalého demokratického kandidáta v prezidentských volbách v roce 1956. Lidé venku se dnes ráno našťestí usmívají. Štáb to potvrdil: všichni sem přijeli hlavně kvůli ní! Poradci porovnali čísla s minulou, loňskou

prezidentovou návštěvou Houstonu, kam přišlo o sto tisíc lidí méně. Tenkrát byl JFK bez manželky. Očekávaný efekt *first lady* funguje! John je nadšený. Podíval se na ni se širokým úsměvem a prohlásil:

„Díky Jackie se naše návštěva Dallasu vydaří.“

I když se Jacqueline tvářila lhostejně, oficiální uznání z manželových úst ji nesmírně potěšilo.

Nastal čas k odletu. Při odchodu z hotelu potřáslí několika rukama a vydali se na letiště. Čekalo na ně prezidentské letadlo, *Air Force One*. Jen patnáctiminutový let. Právě tolik času Jackie potřebovala na to, aby se upravila v pokoji zřízeném na palubě letadla. V 11.30 se prezident a první dáma chystali vystoupit z letadla. V takových chvílích mívala Jackie pocit, že vchází na scénu.

Jakmile se otevřely dveře letadla, pocítila závan horkého vzduchu. Sotva se dveře pohnuly, povyk tlumený pláštěm letadla zesílil. Na letištní ploše Love Field v Dallasu za bezpečnostním pásem na ně čeká jásající dav.

John ji požádal, aby na schůdky vyšla první. Ano, dnes zahajuje ples ona. Při sestupování oba ladně kynuli davu. To umí Jackie dělat dokonale. V růžovém kostýmku s barevně sladěným bonbonkem, který si pečlivě nasadila, než opustila letadlo, je okouzující. Půvabně se usmívá. Nikdo by netušil, jak ji tyto povinnosti děsí. Oslněna sluncem musí mhouřit oči. Navlékla si bílé rukavice, které v tomto světle přímo září. Dole pod schůdky stejně půvabně poděkovala manželce dallaského starosty, která jí na uvítanou položila do náruče kytici rudých růží. Vypadala, že je pozorností, bez níž se neobejde žádná návštěva, téměř dojatá. Je totiž dobře vychovaná.

Sotva se stačila usmát na dav lidí, který se jí míhal před očima, zdvořile odpovědět na slova vítajících na letištní ploše, a už seděla v autě! Při pohledu na všechny ty veselé

obličej si řekla, že to bezpečnostní služby vidí zbytečně černě. Vždyť z těch Texasanů nejde žádný strach!

Program je stanoven na minutu přesně, nepovoluje se sebemenší zpoždění. Čeká na ně prezidentský kabriolet Lincoln Continental, kterým se jezdí při velkých akcích. Mají projet celým Dallasem. Tu slavnostní jízdu si vyžádal sám Kennedy. Tvrdě bojoval, aby noviny zveřejnily celou trasu. Chce přilákat obyvatele a touto předvolební cestou si pojistit, aby ho v příštím roce znovu zvolili. Jackie dobře pochopila, co je v sázce. Po dvou letech a jedenácti měsících je to její první oficiální cesta, od Johnova zvolení svého manžela doprovázela jen do zahraničí. Po prezidentské kampani se plně angažovala v Bílém domě a neměla čas s ním jezdit po Spojených státech. A pak znovu otěhotněla a musela zvolnit.

Návštěva Dallasu tedy otvírá novou stránku v životě první dámy. V tom se tisk nemýlí. Všichni novináři si ve svých článcích kladli otázku, jestli to znamená, že se paní Kennedyová chce aktivně podílet na blížící se volební kampani. V posledních dnech její tiskové mluvčí Pamele Turnerové nepřestával zvonit telefon. Jackie se vyjádřila jasně:

„Říkejte, že s manželem na tu cestu pojedu a doufám, že jich bude ještě mnoho. A když se vás na to zeptají, řekněte, že mám v úmyslu vést kampaň po jeho boku a udělám vše pro to, aby byl zvolen znovu.“²

Dallas je tedy prvním dějstvím nové kampaně prezidenta Kennedyho. A aby to byla cesta úspěšná, neponechal tento velký mediální profesionál nic náhodě. Dal odstranit stupátka na autě, na nichž stávají osobní strážci připraveni

2. Barbara Leaming, *Mrs Kennedy. Les années Maison Blanche* (Paní Kennedyová. Roky v Bílém domě), Presse de la Cité, 2004.

okamžitě zasáhnout. Odmítl i střechu z plexiskla! Venku je krásně, pojedou v otevřeném voze, aby je všichni viděli.

„Přišli kvůli Jackie,“ opakoval neúnavně agentům tajné služby, kterým ta neprotokolární rozhodnutí dělají těžkou hlavu.

Jackie ví, že John mívá pravdu. Má neuvěřitelnou intuici. Je to rozený politik. Když si myslí, že je musí být vidět, *alea jacta est*, kostky jsou vrženy!

Johnu Kennedymu záleží na tom, aby cesta proběhla hladce a s Texasany navázal opravdový dialog. Šofér lincolnu si v parku Bílého domu dokonce natrénoval jízdu krokem. Několik dnů před cestou se Jackie se svými spolupracovníky bavila pohledem na tiskovou atašé Pam na zadním sedadle lincolnu. Se slavným bonbonkem na hlavě si hrála na svou nadřizenou a pomáhala šoférovi nalézt ideální rychlost, aby první dámě neuletěl klobouček!

Zato tajné služby se neusmívaly. Prezidenta varovaly. V posledních dnech se v Texasu objevovaly letáky s Kennedyho fotografií a nápisem: „*Wanted For Treason.*“³ Pocházely od odpůrců připravovaných zákonů o ukončení rasové segregace a zákazu jaderných zkoušek. Letáky vyzývaly ke svržení zločinného prezidenta, „který se dopouští velezrady“. Pro tajné služby to znamená nepolevovat. Ostražitost je na místě. Ale nic naplat: John Fitzgerald Kennedy odmítl tělesnou stráž. Tvrdí, že jestli se ho někdo rozhodl zabít, pak jsou všechny triky nanic.

Fatalismus, nebo elektoralismus? Prezident to říká jasně: cílem cesty je, aby „lidi viděli Jackie“, to díky ní vyhraje příští volby. Kdo by si pomyslel, že John tak radikálně změní názory? Pro první dámu je to úžasná satisfakce, ještě nedávno ji schovávali jako prašivou. Ano, když

3. „Hledaný pro velezradu.“

Růžový kostým

na dallaské letištní ploše vidí dav, jak jí tleská a volá „Jackie“, nemůže se ubránit myšlence na to, co předcházelo. Všichni novináři jí do úmoru kladli stejnou otázku: „Kdo je ta okouzující snoubenka senátora Kennedyho?“ Rádi jí opakovali, jak musí být mimořádná, když ho dostala k oltáři! Stávalo se, že i lehýnce zčervenala. Vzpomíná si, jak se často tvářila překvapeně, přitom musela tvrdě bojovat, aby si ji vzal!

2.

„Tisknout pracky“

Všichni washingtonští novináři se tehdy chtěli setkat se slečnou Jacqueline Bouvierovou. Ale po svatbě se mladý, slibný senátor nesnažil využít mediální rozruch vyvolaný příchodem paní Kennedyové. Jackie si náhle uvědomila, že o tom nikdy nemluvili. Vrátil se ke svému dřívějšímu životnímu stylu a ke kariéře ji nepotřeboval. Někteří redaktoři se dokonce divili, že cestuje po Státech jako starý mládenec. O to víc chtěli poznat ženu, která dokázala slavného sukničkáře ulovit. V jednom článku v časopise *Life* si Jackie přečetla, jak John její nepřítomnost vysvětluje: „Když jsme se vzali, už jsem politikem byl. Ona tedy vzala na vědomí, že ji ke své kariéře nepotřebuji. Ale teď, když jsme se dostali do důležitější etapy, se angažuje daleko víc.“

„Ona“ nic takového brát na vědomí nehodlala! John si zcela jednoduše dál žil životem flamendra, který se manželkou nezatěžuje. Co oči nevidí, srdce neželí. Jako námořníci měl i senátor holku v každém koutě Spojených států.

Na letištní ploše Love Field si Jackie při pohledu na všechny ty mávající ruce vzpomíná na první roky manželství. Když neexistovala a byla zavřená doma. Média ji ostatně charakterizovala dosti rychle a stručně: „*quiet and unpolitical*“, není o ní slyšet a politika ji nezajímá. Tak měla v padesátých letech vypadat ideální manželka. Na těch několika cestách, kam byla přizvaná, dobře cítila,

že si na ni Johnovi poradci dávají pozor. Pro Kennedyovský irský klan, z něhož ne se všemi bylo vhodné se stýkat, byla moc „rafinovaná“. Přepjatá, odtažitá, příliš poznamenaná „východním pobřežím“. To se jim hrubě nelíbilo. Navíc nezkušená v politice, s tímto světem nikdy nepřišla do styku.

Hned po návratu ze svatební cesty jí jeden Ir z klanu – Patsy Mulkern – „zaškolil“. V roce 1953, deset let před cestou do Dallasu, jí poskytl první zrychlený politický kurz. Jednou pro ni přišel, aby ji zapsal na seznam demokratické strany. Profesionální boxer, jemuž se ironicky říkalo „porcelánová panenka“, a spořádaná dívka si byli na hony vzdáleni, ale základy politického řemesla jí ukázal právě tento vlčák. Jackie se od něj na ulici a v poklusu dozvěděla, že „tisknout pracky“ znamená podávat lidem ruku... a že jich bude muset stisknout na tisíce! Ve společnosti Patsyho a jeho kámoše řečeného „Červenej“ (protože ožije, když teče červená) se čtyřadvacetiletá dívka necítila moc dobře. Přesto ji nedokázali zastrašit, ta, kterou všichni překřtili na „snobku z Newportu“, se na ně dívala svrchu. Neměla ráda irskou mafii, která se točila kolem Kennedyů. Dnes už je dobře zná a oceňuje jejich neotřesitelnou věrnost Johnovi.

Ale ztělesňují svět pitek a figlů. A ona hlavně tehdy měla za to, že politika není vhodná pro ženy. „Slušná“ žena by měla vychovávat děti a obšťastňovat manžela, jen feministky projevují politické názory. Jako pravá Američanka se jim Jackie za nic na světě nechtěla podobat. To přece není nic lichotivého. Za pochodu a ke své škodě pak zjišťovala, že ve skutečnosti každé slovo, které vypustí z úst, je „politické“. Nikdo jí k tomu nikdy nic neřekl. Takže když Jacqueline při prvních interview mluvila, vlastně spíše šeptala líbezným, ale nejistým hlasem, působila odtažitě. Vypadala jako moderní žena, ale tehdy

se neslušelo, aby se ženy vyjadřovaly na veřejnosti. Když se na ni novináři obraceli jako na mladou senátorovu manželku, odpovídala podle svého vychování. Kamže si chodí pro názory? Paní Kennedyová se zdvořile usmála a velmi přirozeně odpověděla:

„Pro názory si chodím k manželovi.“⁴

Tato odpověď vyvolala příval dopisů. „Emancipované“ ženy rozčílila. Ať se to Jackie líbilo nebo ne, udělala svůj první krok v „politickém“ světě. A šlápla pěkně vedle.

Pozvolna pochopila, že stojí v první linii a veškeré její skutky, veškerá gesta se budou zkoumat pod drobnohledem. Dokonce i u dobročinných dam udělala kiks. Na jedné z akcí ji vyzvaly, aby pronesla řeč. Byla jejich zvláštním hostem, ten den ji všichni očekávali na tribuně. Choť senátora Kennedyho tedy vstala. Ostýchavě, ale samý úsměv. Poděkovala přítomným za tak srdečné přivítání a mile prohlásila, že nikdy nepronáší projevy. A zase si sedla. Organizátorky nemohly uvěřit vlastním očím.

Taková neuctivost jí neposloužila. Když si o ní zrovna nemysleli, že je drzá, tak ji považovali za hloupou husu. Lépe jí to procházelo u pupkatých paternalistických pánů, kteří se na tu „roztomile lehkomyšlnou“ osůbku⁵ usmívali. Typický příklad, na který se dlouho poukazovalo, se odehrál na výboru Kennedyho strany demokratů. Jeden demokrat se jí zeptal:

„Kde by se podle vás, milá paní Kennedyová, měl konat náš příští konvent?“

4. Diane Sawyer, „Jacqueline Kennedy in Her Own Words“ (Co o sobě řekla Jacqueline Kennedyová), ABC, 13. 9. 2011.

5. Barbara Leaming, *Mrs Kennedy. Les années Maison Blanche* (Mrs Kennedyová. Roky v Bílém domě), Presses de la Cité, 2004.

„V Acapulcu,“⁶ odpověděla bez váhání se svým širokým, kultivovaným úsměvem.

Tam byla s manželem na líbáncích: pro ty, kdo ji dobře znali, to byla nemístná odpověď. Po chvíli ticha celý sál – kde nebyla jediná žena – vybuchl smíchem. John se křečovitě usmíval a nevěděl, kam se podít.

Kdo jediný za ní stál? Taťka, Joe Kennedy. Johnův otec si vybral snachu podle toho, jak si představoval budoucí první dámu on. Jackie si vzpomíná, jak se obávala prvního setkání s tímto vlivným členem demokratické strany. Trnula, že se mu nebude líbit, a věděla, že bez jeho souhlasu by si žádná z Johnových přítelkyň nemohla ani ve snu pomyslet, že se dostane do rodiny. Když „pan velvyslanec“, jak mu všichni říkali, protože tuto funkci v Londýně až do roku 1940 vykonával, Jacqueline objevil, okamžitě vycítil dobrou partii. To on dotlačil syna, aby si tu dívku z dobré rodiny vzal. Nikdo by si nedovolil Joea neposlechnout. A především ne jeho děti.

Hlava rodiny vycítila, že má-li John zazářit v politice, potřebuje právě ji. Jako bývalý hollywoodský producent v ní rozpoznal budoucí hvězdu. Když se díval na Jacka (tak se Johnovi říkalo) vedle Jackie, bylo mu to jasné: budou okouzlující pár, který dokonale sehraje svou roli. Pro něj politika bez podívané nebyla politikou. Jackie byla šik, krásná, na první pohled jemná a skromná – všechno, co může přitahovat průměrného Američana. A hlavně o čem může snít. Neustále opakoval: volby, které lidem nerozzáří oči, nejsou žádné volby. Ať si o tom klan myslí, co chce, Joe Kennedy věděl, že ona má s Johnem mnoho společného. Byla katolička, pocházela z východního pobřeží a měla irské předky. Ta správná Svatá Trojice. A pak – čas utíkal.

6. V Mexiku, kde manželé Kennedyovi trávili líbánky v září 1953.

„Jestli se neoženíš, budou si myslet, že jsi teplouš,“ opakoval mu otec.

Poté, co byl v pětácti letech zvolen v roce 1952 senátorem za Massachusetts, neměl John Fitzgerald Kennedy jinou možnost. Příští etapou byl Bílý dům..., kam se bez snubního prstýnku nikdo nedostane.

A přesto od svatby v roce 1953 až do začátku prezidentské kampaně v roce 1959 nehrála „hvězda“ Jackie žádnou velkou roli... leda v zákulisí. Když si vybavovala ty nelehké chvíle, říkala si, že se alespoň naučila základy. Pochopila, že i když je zdrženlivá, nerada se staví do popředí a nerada přitahuje pozornost, musí se umět prosadit. Jinak zůstane celý život Jackovi pro okrasu.

Dnes, po deseti letech, zvládá Jackie všechno. Na střechách letiště Love Field zahlédla ozbrojené policisty, kontrolují dav a okolí. Po prověření situace se v Dallasu neobjevilo nic nenormálního. Jízda může začít. Jediným temným stínem v této baště ultrakonzervativní pravice zůstává dnešní vydání *Dallas Morning News* se zvláštní přílohou v černém rámečku v podobě smutečního oznámení, které ironicky vítá zostuzovaného prezidenta. To ale není dostatečný důvod, aby si tým hlavy státu začal dělat starosti. Včera v Houstonu a ve ve Fort Worthu všechno proběhlo dobře, proto napětí lehce polevilo.

V 11.55 se kolona vydala na cestu. Dvacítka vozů, stejný počet motorkářů místní policie a tři autobusy s novináři se rozjely k branám letiště. Policisté ostře sledují prezidentskou kolonu, jsou pozornější než jindy.

Jásání davu ještě doznívalo, když si Jackie vzpomněla na své první kroky s Johnem. Po období namlouvání si uvědomila, že nebude-li se zajímat o jeho myšlenky a poslední události, nebudou si mít co říci. Pochopila, že když neprojeví zájem o politiku, manželství nebude fungovat. John nežil ničím jiným. Už dlouho se snažil

dopřát svému otci sen, na nějž Joe sám nedosáhl: stát se prezidentem Spojených států. Kennedyovský klan, všech devět sourozenců, bylo vychovááno s jediným cílem – vytvořit nerozlučný tým, jenž obsadí všechna důležitá místa ve Spojených státech. *Team* po americku, který nezná jiné slovo než zvítězit.

V autě si Jackie nasadila velké hnědé sluneční brýle. Podzimní slunce jí vadí. Ty brýle! Patří k jejímu stylu, k „*look Jackie*“, jak tomu říkají noviny. Když pomyslela na všechny fotky v časopisech, musela se usmát. Prý je v nich neodolatelná. To si Jack na počátku jejich manželství očividně nemyslel. Za maskou kouřových skel se ponořila do vzpomínek.

Její pohledný senátor byl se svým týmem neustále na cestách a připravoval se na doposud hypotetickou prezidentskou kampaň. Jackie byla ještě mladá, nepřipravená na manželské kompromisy. Snila o vášnivé lásce, procházkách ve dvou, dlouhých rozhovorech a záchvatech smíchu. Místo toho se tyhle dvě hrdličky jenom mýjely. Když byl manžel náhodou doma, nastoupila s ním celá irská mafie. Ve vzácných chvílích, kdy zůstali sami, Johna její život vůbec nezajímal.

Čtyřiaadvacetiletá Jackie a šestatřicetiletý John nebyli naladěni na stejnou strunu. On se honil jako o závod a neměl čas ani chuť ji poznávat. Byl hyperaktivní a žil ve smečce číhající na každou příležitost. Ona, samotářka, která od dětství měla ráda klid, kreslení a knihy, těžko chápala povrchní život, kde všude je pryč a zítřek daleko. Během vzácných společných večerí se hovor točil kolem jeho protivníků nebo toho, co se mu honí hlavou.

Při té vzpomínce Jackie podrážděně pohlédla na Johna, který si bezmyšlenkovitě utahoval kravatu. A to ještě dnes slýchává, že s ní nemluví o politice! Přitom on se o ničem jiném nebaví! S ním musí mít Jackie přehled o všem,

přečíst všechny noviny, na ničem ji nesmí nachytat. Když se zeptá: „Četla jsi dnešní Restonův článek?“ a ona ho nečetla, rozčílí se. Často si na počátku manželství naběhla. Hned druhý den si dotyčný článek vyhledala. V prvních chvílích se ho bezelstně ptala: „Ne, a co říkal?“ A hned se jí dostalo vlídné odpovědi: „Koukej si to najít sama.“⁷

Ve snaze si ho získat věnovala Jackie celý první rok manželství péči o dům. Hltala specializované časopisy, aby ho vylepšila. Běhala po starožitnicích, aby vytvořila hnízdečko, v němž by se John cítil dobře. Byla to ztráta času. Doma přespával maximálně dvakrát do týdne.

„Vzala jsem si smršť,“ říkala svým přítelkyním.

Protože hrdá Jacqueline si nikdy nestěžovala. To bylo nepsané pravidlo.

JFK se k ní přitom choval jako hulvát. I na veřejnosti. Nevadilo mu odejít z recepcie s jinou ženou. To manželství pro ni mělo být velkým vítězstvím, ale krutě ji zraňovalo. A k tomu přičtíme tlak ze strany Kennedyů, kteří čekali na dědice. To jediné totiž pro ně bylo důležité. Samovolný potrat v několikaměsíčním těhotenství byl pro jejich manželství dalším otrěsem.

Co měla dělat? Rozvést se, jak jí radily některé přítelkyně? Nemůže přece doufat, že se jí podaří toho proutníka předělat! Byla nahlodaná. Ale tím by přišla o své postavení. Jako dcera rozvedených rodičů si protrpěla společenský pád, po jejich rozchodu nastal sešup z dobré společnosti. Ve škrobených padesátých letech byl rozvod potupou.

Aby ospravedlnila jejich styl života, tvrdila, že jsou jako manželé z 19. století. Přirovnávala se k japonským

7. Jacqueline Kennedy, *Avec John F. Kennedy. Conversations inédites avec Arthur M. Schlesinger* (S Johnem F. Kennedym. Dosud nepublikovaná interview Arthura M. Schlesingera), Flammarion, 2011.

manželkám, „těm nejlepším ze všech“. Chce být dokonalá, dělá tedy, co se po ní vyžaduje. Podle ní Jack od ženy očekává „vztah, kde je vůdčím elementem muž a žena je manželkou.“ „Pozvedá oči k němu, k muži,“ tvrdila Jackie, která se je naučila především zavírat. „Žena se vždycky přizpůsobí, zvláště když se vdáváte mladá, pak se stanete takovou, jakou si vás muž přeje mít.“⁸

Jinak řečeno, japonská manželka zatínala pěsti. I když ji muž podváděl, držela se. Byl to totiž jediný možný postoj v prostředí, v němž se pohybovala. Zajímala se o jeho koníčky. Ještě dnes se snaží s ním chodit na golf, aby mu udělala radost. I teď si vzpomíná na všechny ty hodiny, které na počátku manželství strávila na tréninkovém jamkovišti, ač golf nesnášela. Také se rozhodla zapsat na kurs dějepisu, ten předmět měla odjakživa ráda. Chtěla si vypsát citace slavných mužů, aby měl Jack z čeho vybírat odkazy pro své projevy. Proč to všechno akceptovala? Teď vedle něj sedí v tmavomodrém lincolnu a dívá se, jak při výjezdu z letiště kyne davu v dáli. Ano, proč všechno to trápení snášela? Určitě kvůli budoucnosti. Od začátku o tom byla přesvědčená: na Johna Fitzgeralda Kennedyho čeká slibná budoucnost. A navíc ho přesto přese všechno milovala. Od prvního dne v jeho pohledu hledala obdiv. Chtěla mu ukázat, že je výjimečná a že spolu dokáží vytvořit pevný tým.

Tým se rozšířil a získal na důvěře 27. listopadu 1957. Narozením malé Caroline nabrali druhý dech. Od té chvíle měla Jackie v rodině své místo. Už nemusela vymýšlet žádné úskoky. A tři roky před prezidentskou kampaní se jako kandidátova manželka dostala do popředí. Mašinerie se dala do pohybu. JFK s celou svou rodinou pracoval na tom, aby se stal pětatřicátým prezidentem Spojených

8. C-Span, 3. října 2011.

„Tisknout pracky“

států. Ve Spojených státech není kandidát ničím, když nemá vedle sebe manželku. To je ale štěstí! Konečně ji „smršť“ strhne sebou. Hvězda bude hrát hlavní roli.